பொதுக்காலத்தின் 16-ஆம் ஞாயிறு

மறைநூல் வாசகங்கள்

முதல் வாசகம் :சாலமோனின் ஞானநூல் 12:13, 16-19

பதிலுரைப்பாடல்: திருப்பாடல் 86

இரண்டாம் வாசகம்: உரோமையருக்கு எழுதிய திருமுகம் 8:26-27

நற்செய்தி வாசகம்

மத்தேயு எழுதிய நற்செய்தியிலிருந்து வாசகம் 13:24-43

முன்னுரை

உவமைகள் வழியாக பேசும் இயேசு இன்று ஒரு வயல், ஒரு கடுகு விதை மற்றும் மாவில் பிசையப்பட்ட சிறிதளவு புளிப்பு மாவு ஆகிய உவமைகள் வழியாக நம்மோடு பேசுகிறார்.

கடவுள் இவ்வுலகிலும் நமது இருதயங்களிலும் மிகுந்த பொறுமையோடு செயல்படுகிறார் என்பதை இயேசு நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்.

கோதுமையும் களைகளும் குறிப்பிட்ட காலம் வரை ஒன்றாகவே வளர்கின்றன, இருப்பினும் கடவுள் தமது வயலை ஒருபோதும் பராமரிக்காமல் விடுவதில்லை. நாம் எங்கே தோல்வியைக் காண்கிறோமோ, அங்கே அவர் புதிய சாத்தியக்கூறுகளைக் காண்கிறார்.

உடனடி பலன்களை எதிர்பார்க்கும் ஒரு உலகில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். நம்மைச் சுற்றியுள்ள தீமைகளைக் கண்டும், திருச்சபையிலும், நம் குடும்பங்களிலும், ஏன் நமக்குள்ளேயும் இருக்கும் பலவீனங்களைக் கண்டும் நாம் எளிதில் சோர்வடைந்து விடுகிறோம். ஆனால், இன்றைய நாளில் இயேசு நம்மை நம்பிக்கையிழக்க வேண்டாம் என்று அழைக்கிறார். இறை அரசு என்பது பெரும்பாலும் ஒரு சிறிய கடுகு விதை வளர்ந்து பெரிய மரமாவது போல, அமைதியாகவும், மெதுவாகவும், கண்ணுக்குத் தெரியாமலும் வளரக்கூடியது.

மேலும், பிறருக்குக் கடுமையான தீர்ப்பு வழங்குவதற்கு எதிராகவும் ஆண்டவர் நம்மை எச்சரிக்கிறார். ஒவ்வொரு மனித இருதயத்தின் முழு உண்மையையும் கடவுள் ஒருவரே காண்கிறார். நாம் மற்றவர்களைக் கண்டனம் செய்ய விரைந்து செயல்படும்போது, கடவுளோ பொறுமையோடும் இரக்கத்தோடும் இருந்து, அவர்கள் மனம் மாறவும், குணம் பெறவும், வளரவும் கால அவகாசம் அளிக்கிறார்.

இன்று இந்தத் தூய மறைநிகழ்வுகளைக் கொண்டாட நாம் தயாரிக்கும் இவ்வேளையில், நம்பிக்கை ஊட்டுவதற்குப் பதிலாக சோர்வையும், இரக்கத்திற்குப் பதிலாகத் தீர்ப்புகளையும், பொறுமைக்கு பதிலாகப் பதற்றத்தையும் நாம் விதைத்த தருணங்களுக்காக இறைவனிடம் மன்னிப்பு கேட்போம்.

மறையுரை

ஒரு விவசாயி தன் குடும்பத் தோட்டத்திற்கு ஆர்வத்தோடு உதவ விரும்பிய ஒரு சிறுவனைப் பற்றிய கதையைக் கூறினார். ஒரு நாள் காலை, அந்தச் சிறுவன் தன் தாத்தாவிடம் ஓடிவந்து பெருமையோடு, "தாத்தா, நான் தோட்டத்தில் இருந்த களைகளையெல்லாம் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டேன்!" என்றான்.

தாத்தா பதற்றத்துடன் புன்னகைத்துக் கொண்டே தோட்டத்திற்குச் சென்றார். அங்கே அதிர்ச்சியூட்டும் விதமாக, அந்தச் சிறுவன் களைகளை மட்டுமல்லாமல், பல இளம் காய்கறிச் செடிகளையும் வேரோடு பிடுங்கி எறிந்திருந்தான். அந்தச் சிறுவனால் அவற்றுக்கு இடையேயான வித்தியாசத்தைக் கண்டறிய முடியவில்லை. அவனுக்குப் பயனற்றதாகத் தோன்றியவை, உண்மையில் உயிருள்ள மற்றும் மதிப்புமிக்க செடிகளாக இருந்தன.

அப்பொழுது அந்த முதிய விவசாயி மென்மையாக, "ஒரு தோட்டத்தில் எது இருக்க வேண்டும் என்று நீ தீர்மானிப்பதற்கு முன்னால், முதலில் பொறுமையைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்றார்.

இந்த எளிய பாடம் தான் இன்றைய நற்செய்தியின் மையமாக அமைந்துள்ளது.

கோதுமையும் களைகளும் ஒன்றாக வளரும் ஒரு வயலைப் பற்றி இயேசு பேசுகிறார்.

பொதுவாக, ஒரு வயலில் சில களைகள் இருப்பது தவிர்க்க முடியாதது. ஒவ்வொரு விவசாயியும் அதை எதிர்பார்ப்பது தான். ஆனால் இந்த உவமையில், ஒரு அதிர்ச்சியூட்டும் காரியம் நடக்கிறது: ஒரு எதிரி இரவோடு இரவாக வந்து கோதுமைக்கு நடுவே களைகளைத் திட்டமிட்டு விதைத்துவிட்டுச் செல்கிறான். அது தீய எண்ணத்தோடு செய்யப்பட்ட ஒரு பழிவாங்கும் செயலாகும். செடிகள் வளரத் தொடங்கும் போது, ஏற்கனவே சேதம் ஏற்பட்டுவிட்டது. களைகள் கோதுமையோடு பின்னிப் பிணைந்து வளர்ந்திருந்தன.

பணியாளர்கள் உடனடியாக அந்தத் தெளிவான கேள்வியைக் கேட்கிறார்கள்: "நாங்கள் போய் அந்த களைகளை பிடுங்கி விடட்டுமா?"

ஆனால், நிலக்கிழார் அவர்களுக்கு ஆச்சரியமளிக்கும் ஒரு பதிலைக் கூறுகிறார்: "வேண்டாம். அறுவடை வரை இரண்டும் ஒன்றாகவே வளரட்டும்."

முதன்முதலில் கேட்கும்போது இது விசித்திரமாகத் தோன்றலாம். களைகளை ஏன் அப்படியே விட்டுவைக்க வேண்டும்? தீங்கு விளைவிப்பதை ஏன் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்?

ஏனெனில் பணியாளர்களுக்குத் தெரியாத ஒரு உண்மை நிலக்கிழாருக்குத் தெரியும்: அவர்கள் அவசரப்பட்டுச் செயல்பட்டால், களைகளோடு சேர்த்து கோதுமையையும் அழித்துவிடுவார்கள்.

இங்கே இயேசு விவசாயத்தைப் பற்றிப் பேசவில்லை. அவர் மனித இருதயம், திருச்சபை, உலகம் மற்றும் கடவுளின் பொறுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

இயேசு விவரிக்கும் இந்த யதார்த்தம் நமக்கு மிகவும் பரிச்சயமானது.

கடவுள் எப்போதெல்லாம் நல்ல விதைகளை விதைக்கிறாரோ, அப்போதெல்லாம் தீயோன் களைகளை விதைக்க முயற்சிக்கிறான்.

இதை நாம் விவிலியத்தின் முதல் பக்கங்களிலேயே காண்கிறோம். கடவுள் ஒரு அழகான தோட்டத்தைப் படைத்து,

மனிதகுலத்திற்கு வாழ்வை நிறைவாகத் தருகிறார். நம்பிக்கை, நல்லிணக்கம், கடவுளோடான நட்பு — இவையே கடவுள் விதைத்த நல்ல விதைகள். ஆனால், உடனடியாகப் பாம்பு வந்து மற்றொரு விதையை விதைக்கிறது: அது தான் 'சந்தேகம்'.

"கடவுள் உங்களிடமிருந்து எதையோ மறைக்கிறார்" என்று அது கூறுகிறது.

அந்தக் கணத்திலிருந்தே, மனித இருதயத்திற்குள் அவிசுவாசம் நுழைகிறது.

இதே நிலை தான் வரலாறு முழுவதும் தொடர்கிறது.

இவ்வுலகில் அன்பிற்கும் ஒற்றுமைக்கும் அடையாளமாக இருக்கவே இயேசு தமது திருச்சபையை நிறுவினார். தொடக்கக்காலக் கிறிஸ்தவர்கள் எத்தகைய அன்பு நிறைந்தவர்களாய் இருந்தார்கள் என்றால், மக்கள் அதைக் கண்டு வியந்து, "அவர்கள் ஒருவர்ரோடு ஒருவர் எவ்வளவு அன்பாய் இருக்கிறார்கள் என்று பாருங்கள்!" என்றார்கள். அது இவ்வுலகில் வளர்ந்த கடவுளின் கோதுமை.

ஆனால், எதிரி அங்கே களைகளை விதைத்தான்: பிரிவினைகள், புறங்கூறுதல், பெருமை, தப்பறைகள், அதிகாரப் போட்டிகள் மற்றும் மனக்கசப்புகள். இன்றும்கூட, திருச்சபைக்குள் உன்னதமான புனிதத்துவத்திற்குப் பக்கத்திலேயே பலவீனமும் பாவமும் காணப்படுகிறது.

இதே போராட்டம் குடும்பங்களுக்குள்ளும் இருக்கிறது.

பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளின் உள்ளங்களில் விசுவாச விதைகளை உண்மையாகவே விதைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொடுக்கிறார்கள், திருப்பலிக்கு அழைத்து வருகிறார்கள், இரக்கத்தையும் நேர்மையையும் போதிக்கிறார்கள். ஆயினும், பிற்காலத்தில் பிள்ளைகள் சில நேரங்களில் பெற்றோரின் இருதயங்களை ஆழமாகக் காயப்படுத்தும் வழிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். பெற்றோர்கள் தங்களைத் தாங்களே கேட்டுக்கொள்கிறார்கள், "இவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள் நாங்கள் இவர்களை விதைக்கவில்லையே."

ஆம், அவர்கள் அதை விதைக்கவில்லை. ஆனால், இவ்வுலகில் மற்றொரு விதைப்பவனும் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறான்.

இதனால்தான் இயேசு இந்த உவமையை நமக்குக் கூறுகிறார். நாம் நம்பிக்கையை இழக்காமல் யதார்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார்.

இந்த நற்செய்திக்குள் மற்றொரு சோதனையும் மறைந்துள்ளது — அது தான் பிறருக்குக் கடுமையான தீர்ப்பு வழங்கும் சோதனை.

சில நேரங்களில் நாம் இந்த உலகையோ, திருச்சபையையோ அல்லது நம் சொந்தக் குடும்பத்தையோ பார்த்து, "தீய மனிதர்களையெல்லாம் இப்பொழுதே அகற்றிவிட்டால் என்ன? நல்லவர்களையும் கெட்டவர்களையும் இப்போதே பிரித்துவிடலாமே?" என்று நினைக்கிறோம்.

சீடர்களே ஒருமுறை இந்தச் சோதனைக்கு ஆளானார்கள். ஒரு சமாரிய ஊர் இயேசுவை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தபோது, அவர்கள், "ஆண்டவரே, வானத்திலிருந்து நெருப்பு இறங்கி

இவர்களை அழிக்குமாறு செய்ய உமக்கு விருப்பமா?" என்று கேட்டார்கள். இயேசு அவர்களைக் கண்டித்தார்.

மனிதர்களாகிய நாம் பெரும்பாலும் தூய்மைப்படுத்தவும், கண்டனம் செய்யவும், ஒதுக்கிவைக்கவும், வேரோடு பிடுங்கி எறியவும் ஆவலோடு இருக்கிறோம். ஆனால், பணிவும் இரக்கமும் இல்லாதபோது அத்தகைய ஆர்வம் எவ்வளவு ஆபத்தானதாக மாறும் என்பதை வரலாறு நமக்குக் காட்டுகிறது.

ஏனெனில் உண்மை என்னவென்றால்: கோதுமைக்கும் களைக்கும் இடையிலான கோடு "நாம்" மற்றும் "அவர்கள்" என்பதற்கு இடையே மட்டும் ஓடவில்லை. அது ஒவ்வொரு மனித இருதயத்தின் வழியாகவும் ஓடுகிறது.

நமக்குள்ளும் கோதுமை இருக்கிறது — நற்பண்புகள், தாராள குணம், விசுவாசம் மற்றும் அன்பு.

ஆனால் நமக்குள்ளும் களைகள் இருக்கின்றன — பெருமை, சுயநலம், பொறுமையின்மை, கோபம் மற்றும் பயம்.

புனித பேதுரு கூட நமக்கு இந்த மறைபொருளைக் காட்டுகிறார். ஒரு தருணத்தில் இயேசு அவரிடம், "நீ பேதுரு, (பாறை) இந்தப்பாறையின் மேல் என் திருச்சபையைக் கட்டுவேன்" என்கிறார். ஆனால், சில வசனங்களுக்குப் பிறகு அதே பேதுருவிடம் இயேசு, "பின்னால் போ, சாத்தானே!" என்கிறார்.

அப்படியானால் பேதுரு யார்? கோதுமையா அல்லது களையா?

பதில் இரண்டு யதார்த்தங்களும் அவருக்குள் போராடிக்கொண்டிருந்தன.

இது நம் ஒவ்வொருவருக்கும் பொருந்தும்.

ஆன்மீக வாழ்வில் இருக்கும் மிகப்பெரிய ஆபத்து என்னவென்றால், மற்றொரு மனிதரை நம்மால் முழுமையாகத் தீர்ப்பிட முடியும் என்று நம்புவதுதான். கடவுள் ஒருவரே முழு வயலையும் காண்கிறார். ஒரு ஆன்மாவிற்குள் இருக்கும் மறைக்கப்பட்ட போராட்டங்கள், காயங்கள், நோக்கங்கள் மற்றும் சாத்தியக்கூறுகளை கடவுள் ஒருவரே காண்கிறார்.

அதனால்தான் இன்றைய முதல் வாசகம் கடவுளைப் பற்றி எவ்வளவு அழகாகக் கூறுகிறது:

நீர் கனிவோடு தீர்ப்பு வழங்குகிறீர்."

கடவுள் பொறுமையாய் இருக்கும் அளவுக்கு வல்லமை படைத்தவர்.

ஒரு குருவானவர் ஒருமுறை சிறைச்சாலைக்கு குற்றவாளிகளை சந்திக்கச் சென்றபோது, கொடூரமான குற்றங்களுக்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதனைச் சந்தித்த கதையைக் கூறினார்.

ஆரம்பத்தில் அந்த குருவுக்கு அவனிடம் கனிவாகப் பேசுவது கூட கடினமாக இருந்தது. ஆனால் அவர்களது உரையாடலின் போது, அந்த கைதி கண்ணீர் விட்டு அழுதுகொண்டே, "சுவாமி, நான் செய்ததை மட்டும்தான் எல்லாரும் பார்க்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் நான் எவ்வளவு நல்லவனாக இருந்தேன் என்பதை யாரும் பார்க்கவில்லை" என்றான்.

அந்த குரு பின்னர் கூறினார், "அந்தக் கணத்தில் தான் நான் உணர்ந்தேன், பாவம் என்ற போர்வையின் கீழ் மறைந்திருக்கும் மனிதனை கடவுள் ஒருபோதும் பார்க்காமல் விடுவதில்லை."

அதற்காக தீமை என்பது முக்கியமற்றது என்று அர்த்தமல்ல. இயேசு மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்: நிச்சயமாக ஓர் அறுவடை இருக்கும். அங்கே இறுதித் தீர்ப்பு இருக்கும். நன்மையும் தீமையும் ஒன்றல்ல. நாம் எடுக்கும் முடிவுகளுக்கு நித்திய மதிப்பு உண்டு.

ஆனால் இப்போது – இன்னும் இரக்கத்தின் காலம் தான்.

புனித பவுல் அடிகளார் மற்றொரு இடத்தில் கூறுவது போல, "கடவுளின் பொறுமை உங்களை மனமாற்றத்திற்கு வழிநடத்துவதற்காகவே என்பதை நீங்கள் உணரவில்லையா?"

கடவுள் தீர்ப்பைத் தாமதப்படுத்துவது அவர் அலட்சியமாக இருப்பதால் அல்ல, மாறாக நாம் மனம் மாற வேண்டும் என்று அவர் எதிர்பார்ப்பதால் தான்.

கடுகு விதை மற்றும் புளிப்பு மாவு உவமைகள்

அடுத்து இயேசு மேலும் இரண்டு உவமைகளை நமக்குத் தருகிறார்: கடுகு விதை மற்றும் புளிப்பு மாவு.

இஸ்ரயேல் நாட்டில் கடுகு விதை என்பது மிக மிகச் சிறியது – கண்களுக்கே தெரியாதது.

ஒரு குருவானவர் ஒரு தியானத்தின் போது, வெளிநாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு உண்மையான கடுகு விதையைக் காண்பித்தார். அது எவ்வளவு சிறியதாக இருந்தது என்றால், பார்வைக் குறைபாடுள்ள ஒரு வயதான பெண்மணி அதை உற்றுப் பார்ப்பதற்காக மிக அருகில் குனிந்தார். அப்போது, அவரது மூச்சுக்காற்று தற்செயலாகப் பட்டு அந்த விதை பறந்துபோனது – பின்னர் அவர்களால் அதைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை.

ஆயினும் இயேசு கூறுகிறார், இந்த மிகச் சிறிய விதை வளர்ந்து பெரிய செடியாகி, வானத்துப் பறவைகள் அதன் கிளைகளில் வந்து தங்கும் அளவுக்குப் பெரியதாகிறது.

இயேசு நமக்கு என்ன கற்பிக்கிறார்?

இறை அரசு என்பது பெரும்பாலும் சிறிய, மறைக்கப்பட்ட, கவனிக்கப்படாத வழிகளில் தான் தொடங்குகிறது.

ஒரு அமைதியான ஜெபம்.

ஒரு குழந்தை சிலுவை அடையாளம் வரையக் கற்றுக்கொள்வது.

மன்னிப்பின் ஒரு வார்த்தை.

ஒரு விசுவாசமான திருமண வாழ்க்கை.

நோயாளிகளைச் சென்று பார்ப்பது.

பிறரறியா ஒரு தியாகம்.

தனிமையில் இருக்கும் ஒரு நபர் தொடர்ந்து கடவுளை நம்புவது.

இவை எதிலுமே எந்த ஒரு பகட்டும் இருப்பதில்லை. ஆனாலும், இத்தகைய சிறிய விதைகள் மூலமாகவே இறை அரசு வளர்கிறது.

உடனடி பலன்களைத் தேடி அலையும் ஒரு உலகில் நாம் வாழ்கிறோம். நமக்கு எல்லாமே உடனடியாக வேண்டும்: வெற்றி, புனிதம், புதுப்பித்தல், பதில்கள். ஆனால் எந்தவொரு விவசாயியும் விதையை விதைத்த பிறகு, அது வளர்கிறதா என்று பார்க்க ஒவ்வொரு நாளும் அதைத் தோண்டிப் பார்ப்பதில்லை. அப்படிச் செய்தால், அவன் அதை அழித்துவிடுவான்.

வளர்ச்சிக்கு பொறுமை தேவை.

ஆன்மீக வாழ்விலும் இதுவே உண்மை.

சில நேரங்களில் மக்கள் தங்களுக்குள்ளோ, திருச்சபையிலோ அல்லது சமுதாயத்திலோ உடனடி மாற்றத்தைக் காண முடியாதபோது சோர்வடைந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் கடவுள் பெரும்பாலும் மேற்பரப்பிற்கு அடியில் அமைதியாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

தலைமுறைகளாக எவ்வளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். வெவ்வேறு பாரம்பரியங்களைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் சந்தேகத்துடனும் பகைமையுடனும் நடத்திய காலங்கள் இருந்தன. ஆனால் இன்று பலர் ஒன்றாக ஜெபிக்கிறார்கள், ஒன்றாகச் சேவை செய்கிறார்கள், ஒற்றுமையைத் தேடுகிறார்கள். ஒரு காலத்தில் சாத்தியமற்றதாகத் தோன்றியது, இன்று மெதுவாக ஒரு கடுகு விதையைப் போல வளரத் தொடங்கியுள்ளது.

கடவுளின் செயல் பெரும்பாலும் அமைதியானது, படிப்படியானது மற்றும் மறைவானது.

ஒருவேளை இன்று நம்மில் பலர் கேட்க வேண்டிய வார்த்தையும் இதுவாகத்தான் இருக்கும்.

சிறிய தொடக்கங்களை ஒருபோதும் குறைத்து மதிப்பிடாதீர்கள்.

வயலில் இன்னும் களைகள் இருக்கின்றன என்பதற்காக நம்பிக்கையை இழக்காதீர்கள்.

மிக விரைவாகத் தீர்ப்பு வழங்கிவிடாதீர்கள்.

உங்களைப் பற்றியே நீங்கள் நம்பிக்கையிழந்து விடாதீர்கள்.

நாம் பலவீனமாகவோ, குழப்பமாகவோ அல்லது நமக்குள்ளேயே முரண்பாடுகளோடு இருப்பதாக உணரும்போது கூட, இன்றைய இரண்டாம் வாசகத்தில் புனித பவுல் அடிகளார் நமக்கு நினைவூட்டுகிறார்:

தூய ஆவியார் நமது பலவீனத்தில் நமக்கு உதவுகிறார்

கடவுள் தம் பணியைத் தொடங்குவதற்கு மனிதர்கள் முழுமையானவர்களாக மாறும் வரை காத்திருப்பதில்லை. அவர் துல்லியமாக நமது பலவீனங்களுக்கு மத்தியிலேயே செயல்படுகிறார்.

முடிவுரை

நான் மற்றொரு கதையோடு இந்த மறையுறையை நிறைவு செய்கிறேன்.

ஒரு பெண் ஒருமுறை கைவிடப்பட்ட பழைய வீடு ஒன்றை வாங்கினாள், அதற்குப் பின்னால் பராமரிப்பற்ற ஒரு தோட்டம் இருந்தது. அதன் மண் வறண்டு, செடிகள் புதர்மண்டி, களைகள் எல்லாவற்றையும் மூடியிருந்தன. அதைத் தான் சீரமைக்க விரும்புவதாகக் கூறியபோது அவளுடைய அண்டை வீட்டாரெல்லாம் ஏளனமாக சிரித்தார்கள்.

ஆனால் அவள் ஒவ்வொரு நாளும் பொறுமையாக அமைதியாக உழைத்தாள். தண்ணீர் ஊற்றினாள். விதைகளை விதைத்தாள். தன்னால் இயன்றவரை களைகளைப் பொறுமையுடனும் கவனத்துடனும் அகற்றினாள். பல மாதங்களாக ஆச்சரியப்படும்படி எதுவும் நடக்கவில்லை.

பின்னர் ஒரு வசந்த காலக் காலையில், அந்தத் தோட்டம் திடீரென்று வண்ணமயமாக மலர்ந்தது. எங்கும் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கின. பறவைகள் மீண்டும் வந்தன. மக்கள் அதைப் பார்த்து ஆச்சரியத்துடன் திகைத்து நின்றனர்.

யாரோ ஒருவர் அவளிடம் கேட்டார், "இது எப்படி நடந்தது?"

அதற்கு அவள், "யாரும் பார்க்க முடியாத காலத்திற்கு முன்பிருந்தே அது உள்ளே வளர்ந்து கொண்டுதான் இருந்தது" என்றாள்.

அதுதான் இறை அரசு!

கடவுள் இன்னும் இவ்வுலகின் மறைக்கப்பட்ட மண்ணில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

கடவுள் இன்னும் தமது திருச்சபையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

கடவுள் இன்னும் உங்கள் இருதயத்தில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

எனவே பொறுமையோடு இருங்கள்.

விழிப்போடு இருங்கள்.

நம்பிக்கையின் விதைகளைத் தொடர்ந்து விதையுங்கள்.

தமது சொந்தக் காலத்தில் எவ்வாறு அறுவடையைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று அறிந்திருக்கும் ஒரே தெய்வீகத் தோட்டக்காரராகிய இறைவனை முழுமையாக நம்புங்கள்.

ஆமென்.

Prepared by: **Fr. Paul Julian,** Perth ,Australia

and Translated by: **Leonard Arulandhu,** Holy Family Church, Chennai